

NICOLE ŠKORPILOVÁ

SYNDROM NEKLIDNÝCH DUŠÍ

motto

Syndrom neklidných duší

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Nicole Škorpilová
Syndrom neklidných duší – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

NICOLE ŠKORPILOVÁ

SYNDROM NEKLIDNÝCH DUŠÍ

Praha 2022

„Říká se, že děti, blázni a filozofové mluví pravdu.
Proto se děti bijí, blázni zavírají a filozofové
nechápu.“

Niccoló Paganini

Část první

Tyrkysový
vrch

1.

Něco mi na tom vadí. Možná by to pravé křídlo mělo být větší? Nevím, nejsem žádný malíř, ale za poslední dny jsem toho nakreslila víc než za celou povinnou školní docházku. Teď zrovna pracuju na fénixovi. Asi doufám, že i já povstanu z popela. Že budu v tomhle příběhu Markem Rentonem a pustí mě domů s odřeným zadkem a pořádným ponaučením. Upřímně nemám zdání, jak si vlastně stojím, protože neposlouchám. Soustředím se jen na tahy tužkou. Sem tam něco rozmažu prstem, aby to působilo umělecky, a snažím se nezломit tuhu, protože hádám, že by mi ji tu nikdo neořezal.

Odmítám vnímat. Odmítám tu být, alespoň naoko, a tak svoji pravou hemisféru zaměstnávám, jak můžu, a v tom zbytku mozku nechávám plynout volné asociace. *Jedna a dva a tři a čtyři a pět a šest a sedm a osm a árizóna, dopředu, dozadu, do strany, zpět.* V rytmu jemně posouvám pravou nohu po podlaze a v mysli se vracím do třetí třídy základní školy. *Děláš, to blbě, podívej! Dopředu a pak dozadu.* Jako bych ten útlý, pisklavý hlásek Denisy Vávrové, mojí tehdejší nejlepší kamarádky, slyšela naposled včera. Naše přátelství vydrželo přesně do poloviny páté třídy, kdy jsem ji natchytala, jak mému idolu olizuje tvář. To, že mi přebírala kluka, jsem jí už dávno odpustila. To, že mu svým líbacím umem způsobila lišej po celé tváři, jí zazlívám

dodnes. Proklínala jsem ji, kdykoli máma vytáhla stará alba s fotkami z mojí oslavy, na kterou jsem mu ten rok ještě laskavě dovolila přijít. Čistě proto, že jsem nechtěla hrotit situaci. A tak na fotkách stojím s korunoutkem na hlavě, dortem v ruce a vedle kluka se zarudlým obličejem, a vždycky když to vidím, vybaví se mi ta nechutná scéna, jak mu Denisa jazykem přejíždí po obličeji. *Ble!* oklepu se, zatímco fénixovi obtahuju rozmáchlé křídlo.

Kde je asi Denise Vávrové konec? uvažuji a opírám si přitom konec tužky o spodní ret. Kde je všem mým kamarádkám konec? Těm, s nimiž jsme si říkaly, že jsme „best friends forever“. Kreslily jsme si do památníčků srdíčka a slibovaly si, že se nikdy, opravdu nikdy nezahlavíme. S nimiž jsme se při přespávání po půlnoci schovávaly pod peřinou se sluchátky v uších a poslouchaly Prince Itala Joe a Marky Marka. *Maybe one day we'll be united. And our love won't be divided. Maybe one day we'll be united –*

„... budu tátu pozdravovat.“ To na mě mluví máma. Ještě před chvílí seděla vedle mě a povídala si s tou ženskou, která mě v tomhle ústavu bude mít na starosti. Dle jejího soucitného tónu to bude zřejmě místní cvokařka, ale těžko říct, když jsem jejich rozhovor tak zazdila.

„Nemusíš,“ odpovím slušně, ale stroze, protože to je podle mě to jediné, co musí zaznít. *Ne, nepozdravuj ho, on o to nestojí, já o to nestojím, nikdo o to nestojí.*

A pak si na něco vzpomenu. Na Hérodota a jeho výklad fénixe. Fénixe, který údajně přilétal jednou za pět set let do chrámu v Héliopoli s nabalzamovanou

mrtvolou svého otce. A to je na dlouhou dobu naposled, co si na svého tátu vzpomenu.

Máma si zoufale povzdechne a sehne se ke mně, aby mě políbila na rozloučenou. Nechám ji, ale dál upírám zrak na svého znovuzrozeného opeřence. Někde hluboko uvnitř mě moje chování mrzí, ale mám vztek. Mám vztek, že mě tady odloží jako něco rozbitého, co je třeba spravit. Nechá mě tu napospas místnímu personálu, a co hůř, místním magorům. To jednoduše nejde jen tak skousnout. Ne po tom všem.

I přes moji netečnost mě něžně pohladí po tváři a ještě nepatrnou chvíli se snaží zachytit můj pohled. Marně. A tak jí nezbude než odejít. Se slovy „brzy tě přijdu navštívit“ a „na shledanou“ téměř neslyšně odkráčí z místnosti, a ještě tišeji za sebou zaklapne dveře.

A tak tu teď budu žít.

Cítím, jak mě ta doktorka sleduje a čeká, až jí konečně budu věnovat pozornost. Jenže já na to nereaguju, a tak to čekání raději vzdá, přičemž říká něco jako „měla bych vás tady provést, Stelo. Vítejte tady u nás, Stelo. Tady u nás, na Tyrkysovém vrchu, Stelo“.

Nenechte se mýlit. To místo skutečně existuje. Možná jsme ho pro náš účel přejmenovali a trochu poupravili, ale existuje. Takže? Seznamte se. Tyrkysový vrch. Malý zelenomodrý kopec, který se v podstatě nepřetržitě topí v mlze. A na něm běžová velká budova protkaná červenými cihlami. A s velkým žlutým sluncem na fasádě, přímo uprostřed. Trochu připomíná školku, ale školka to není a kupodivu ani nikdy nebyla.

Vejděme dovnitř, prosím, pojd'te dál. Když se budete chvíli procházet chodbami, po nazelenalém linoleu,

mezi nepříjemně zářivě bílými stěnami, zjistíte, že i tady je mlha. Najdete ji v hlavách všech přítomných.

Chodí to tady tak a všelijak, a jakmile sem jednou vstoupíte, nemocní už nikdy nevyjdete. Jedině zdraví. Zdraví a zcela normální.

Zhruba s těmito slovy mě tady ta ženská v kárované sukni vítá.

Provádí mě budovou, dlaň jemně opřenou o moje záda, abych jí neutekla, a otevírá jedny dveře za druhými. U toho hýbe rudě zbarvenými ústy. Pořád a pořád se z ní valí slova, jako by neměla nikdy dost. Ve tváři hrdý výraz, schovaný za černými obroučkami s ostrými hranami. Společně s pevným drdolem a elegantní halenkou barvy bordó z ní dělají přísnou ženu. Naštěstí má zářivý úsměv. Vřelý, avšak trochu vyděšený. Její rty se smějí, ale oči za dioptrickými skly ne.

Taková je doktorka Kazaňská, se kterou jsme tady společně, obklopené mlhou, na nějakou dobu uvízly.

Poslední dveře, které mi doktorka Kazaňská otevře, jsou dveře do nejhlučnější místnosti. Ona odklape na vysokých podpatcích pryč, *klapity klap*, a já se okamžitě a bez rozmyslu posadím, kam to jde. Je tu totiž spousta lidí.

Možná že když zavřu oči, nevšimnou si mě.

Usilovně svírám víčka a snažím se nevnímat okolní zvuky, jenže do mě někdo šťouchne.

Vedle mě sedí kluk s rukama jako hůlčičky a bledým obličejem. Na sobě má tričko s nápisem *Rock'n'Doll*, které je mu malé a zřejmě ho nekoupil včera a ani před

týdnem a ani před měsícem. Tipovala bych to na nákup tak v páté třídě základky. Od té doby ho s největší pravděpodobností nesundal. Znáám ho, nevidím ho poprvé. To tričko. Nemusím ani dlouho přemýšlet, na kom že jsem ho spatřila už tak dávno. Hvězda naší střední školy se v něm hrdě procházela v kombinaci s kostkovanou sukní, takovou, kterých jsou plné asijské filmy a o nichž sní každý chlap, když si potřebuje udělat dobře. Byla ten typ, které ostatní holky záviděly a kluci ji chtěli. Jedno pololetí jsme se spolu kamarádily, což spočívalo v tom, že jsme se pravidelně, ještě s dalšími spolužačkami, scházely o přestávkách. Když nad tím tak uvažuji, nikdy jsme spolu nikde nebyly mimo pozemky školy.

Tahle, říkejme jí třeba Asiatka, nás neustále krmlila svými sexuálními, obvykle bizarními zážitky a my ostatní jsme to se zatajeným dechem hltaly. Její vyprávění většinou obsahovalo hodně zajímavých rekvizit, na něž si už nevzpomenu. Víám jen, že šlo často o věci, které normální lidi, ti, co znají erotiku jen z internetu, vnímají pouze jako součást jídelníčku.

A tahle Asiatka s tím jídlem uměla věci. V očích nás ostatních holek jsem četla nejen obdiv, ale i nedočkavost. Nemohly se dočkat, až to budou moct vyzkoušet taky.

Jenže dneska už vím, že tahle Asiatka uměla především velmi dobře fabulovat a přehánět. Jsem přesvědčená, že ve skutečnosti okurky a mrkve taky jen jedla a čokoládovou polevu a šlehačku – ta zcela určitě nebyla nízkotučná – si dávala maximálně tak na banán. Na to ovoce.

Dnes už vím, co je to sex, a trochu i tuším, co se ode mě, když na něj dojde, očekává. Navíc si často vzpomenu na slova mojí mámy. Když se totiž provalilo, že strýček Eda ve skutečnosti není „impotent“, jak o něm celá léta mluvila teta Alena, že je vlastně docela dost výkonný, a ještě ke všemu při chuti, řekla jí moje máma do telefonu zhruba tohle: „Divoký sex, hmm, hmm. No jo, Ali, víš ale přece, jak to chodí. To se přeceňuje. Někdy je to tak strašně jiný a bláznivý, až se to člověku zdá dobrý, ale jednoho to stejně nakonec omrzí...“ Něco takovýho tehdy moje máma řekla a já si to zapamatovala.

„Za-za co se-seš tady?“ drkne do mě ten kluk. Trochu mě to rozhodí a možná dokonce podráždí, ale hned přestávám myslet na všechny ty kraviny kolem Asiatky, tety a všech jejích chlapů.

Až teď si uvědomuju, že netypický zjev toho bledého kluka doplňují pravidelné tiky a taky koktání.

„Já jsem ta-tady, pro-protože ne-nejsem nor-nor-mální.“ Divoce pohodí hlavou a od srdce se tomu zasměje. Pak pokračuje, šeptem, jako by nás někdo snad odposlouchával. Nervózně se kolem sebe rozhlédnu, jen tak pro jistotu. Teprve v tuhle chvíli vnímám, co vidím.

Tapety v pastelových barvách, které možná mají uklidňovat naše duše – nevím, ale mám chuť se z té růžové podřezat. Tady porušili pravidlo oslepující bílé, ale nijak to tím nevylepšili. Vládne tu stejný pocit marnosti jako v ostatních místnostech tohoto domu smutku.

Stoly v barvě takzvané starorůžové – asi se narodila dřív než cyklámenová – doplňují ty nejobyčejnější

židle na trhu barvy bezmračné oblohy. Když se tu rozhlédnete, nutí vás to uvažovat, jestli se narodí chlapeček nebo holčička.

Police ze světlého dřeva je plná nenáročných společenských her typu *Člověče, nezlob se*. Žádné *iKNOW*, *Brainbox* nebo *AZ-kvíz* tu nenajdete. A to *Člověče* disponuje figurkami velikosti mini lahviček s whiskey o objemu 0,05 litru, které jsme si kupovali, když jsme na sedmičku neměli. Je tu i pár knížek, které tu dle vrstvy prachu leží nehnutě už pár let.

Na jedné z těch žůžovoučkých zdí je pověšená – velmi, velmi vysoko – jedna malá televize, která beze zvuku běží po celou dobu, co tu sedím. Vysílají *Vraždy v Midsomeru*, a tak se mi začnou automaticky klížit víčka. Tam venku, v běžném životě, jsem si u téhle nejklidnější kriminálky na světě, jejíž jeden díl trvá snad celé věky, doprávala takzvanou „odpolední chrupku“.

A jak tak bojuju s tím nutkáním spát, ten bledej zase začne mluvit: „Chápeššš ale jo? Ja-jako by se to tu mo-mohlo zle-zlepšit.“ Obličej zkřiví takovým prazvláštním způsobem a já váhám, co to značí za emoci. Rozhodnu se, že je to dost možná radost.

„Máš ráda žžžvejky?“ zeptá se a nedočkavě čeká na odpověď.

Je na můj vkus až příliš blízko a upřeně na mě koulí oči. Odmítavě zakroutím hlavou a on pokračuje: „Kdybys chtěla, já má-mám takový ty, jak chutnaj jako per-perlička... znáš per-perličku? Tak-tak znáš?“ Rychle kývu hlavou. „To by-byla moje nejob-nejoblíbenější pasta. Kdyžžžž jsem-jsem byl je-ještě kluk.“ Odmlčí se a začne se soustředit na zapeklitý obal té žvýkačky.

Sem tam ale vzhledne a podívá se, jestli ho někdo sleduje. Očima pátrám, po čem to pátrá, ale nevidím nic a nikoho zajímavého. V rohu místnosti jen dva muže, třicet plus, a ti vypadají neškodně. Naproti nim kroužek pěti žen. Hrají nějakou mně neznámou obdobu hry *Země, město*. Hodně se u toho překřikují, ale stejně jako ti dva vyhlízejí zcela nevinně.

Kluk vedle mě pokývá hlavou. Je jasné, že svoje okolí zhodnotil stejně jako já. „Já jsem De-Denis, ale všichni mi říkají Do-Dolly... To to triččko.“ Zasměje se tomu s dětskou bezstarostností a možná trochu i s pýchou a ukáže směrem k nápisu, jako bych si toho mohla nevšimnout.

„Stela a všichni mi říkají Stelo,“ podám mu ruku, kterou chvíli nedůvěřivě skenuje pohledem, a pak mi do ní vloží žvýkačku. „Aha, děkuju...“ Usměju se zmateně na znamení díků a jeho přivítání strčím do kapsy. Mrknu na něj a vrhnu na něho úsměv Jamese Deana.

„Komu se směješ, ty děvko?!“ To na mě řve neznámá žena, kterou právě někam vedou. V křečovitém vzteku na mě valí velké hnědé oči.

„Neřvi, Julie, nikdo se ti nesměje!“ okřikne ji muž v bílém plášti a pohledem se mi omlouvá.

Julie vůbec nevypadá jako Julie. Vypadá spíš jako Gerta nebo Gudrun. Alespoň co se jejího výrazu týče. Sklopí hlavu a cosi si zamumlá do vyvinutého výstřihu. Navzdory drsným rysům texaského kovboje jí musím přiznat jistou dávku roztomilosti. Velké oči s ještě většími pytli pod nimi a světle hnědé vlasy vyčesané do palmičky s růžovou dětskou sponkou působí holčičkovsky.

Pozoruju její houpavou chůzi, která ve mně nechtěně vyvolá vzpomínky na kulhavého a zjizveného Toma Cruise, dokud společně se zřízencem nezmizí za rohem.

Tak tohle je naše „společenská místnost“. Údajně nejzábavnější místnost na celém tomhle osamělém kopci. Co já zatím vím, rozhodně je nejbarevnější. Měla by tu pobývat změř více či méně zoufalých lidí, co přišli o rozum buď vlivem času a okolností, nebo kvůli drogám, alkoholu a kdoví čemu ještě.

Jsem si jistá, že jsem tu omylem. Takže si zadávám prostý úkol. Musím těm tady vysvětlit, že jsem z té střechy, která byla rovnější než runway v Ruzyni, a ještě k tomu obehnaná zábradlím, spadla z prozaického důvodu, a to z pouhé blbosti. Tomu všemu dost možná přispěla špetka kokainu. Ovšem kdykoli veřejně zazní moje slova, že se stala chyba, prožene se kolem mě jen nesouhlasný šum, doprovázený nedůvěřivým kroucením všech přítomných hlav, jakože taková věc není možná. Už mě unavuje lidi přesvědčovat, že jsem opravdu takový bezprecedentní idiot.

Takže budu na všechna ta sezení chodit. Třeba mě pustí za dobré chování. Nebo to se dělá v base?

První sezení, druhé sezení, třetí sezení. Už to ani nepočítám. Rozhodně při každém z nich umírá kousek mojí osobnosti. Napadá mě, že je to možná záměr. Zaregistrovala jsem u pacientů jistou uniformovanost, která zřejmě usnadňuje život personálu.

Zatím jen poslouchám příběhy. Ti lidi tady nejsou úplně normální. Kouč, jak mu říkají, tedy ten v čele,

nás chválí za každý výbuch emocí. Ten je asi nejšílenější, a jestli jsem někdy tvrdila, že šílenství je relativní, беру zpět. Šílenství mi připadá poslední dny tak krystalicky jasné, že bych mu dokázala vlastnoručně postavit mantinely.

Tak třeba Samuel. Speciálně mezi těmito zdmi se mu přezdívá Speed. Kupodivu ale ne proto, že by frčel na speedu. Tenhle Speed se totiž každý den pokouší utéct, nebo lépe řečeno odjet na čemkoli, co má kolečka, *frrrrrrr*. Vždycky to zní jinak. Už jsem měla tu čest být toho svědkem. Tehdy to bylo křeslo ze společenské místnosti a ošetřovatelky stály u východu připravené na všechno. Jejich svaly byly napnuté až k prasknutí a tvářily se, jako by je čekala Tour de France.

Speedovi se ten den uprchnout nepodařilo, stejně jako ten další a ten potom taky ne. Na jeho obranu se dá říct, že to nedělá tak úplně bezdůvodně. V tomhle sluníčkovém baráku skončil po svém pokusu se zasebevraždit. Hrála v tom všem roli špatně uvázaná smyčka, ještě horší, a navíc zcela neplánovaný pád a dlouhé bezvědomí. Od té doby si s ním jeho krátkodobá paměť hraje na schovávanou. Když jsem se tohle dozvěděla, najednou to dávalo smysl. Pro Samuela je každý jeho pokus o útěk pokus číslo jedna. To ho alespoň chrání před zklamáním. Ve chvíli, kdy si dá předsevzetí, že se o to zítra pokusí znovu, zapomene na to, že to kdy vůbec zkoušel.

Další obludkou z panoptika je Klement. Ano, jedním z jeho dávných traumat je to, že si z něj děti utahovaly kvůli jeho jménu: *Klement dement* mu prý říkaly. Nemám páru, proč tady ten chudák je, ale krom

nějakých těch obsedantně-kompulzivních poruch, které podle mě nestojí za řeč, má prý speciální úchylku: nakupovat ponožky. Prostě ponožky! Když ho začali lidi z firmy a jeho blízcí – včetně jeho manželky – nazývat cvokem, z pečlivě nahromaděných ponožek si uvázal provaz, na kterém se pak pohupoval tak dlouho, dokud ho nenašla jeho žena. Nebo dcera. Nebo syn. Vlastně nevím kdo přesně.

A nakonec – neméně zajímavá – Linda. Ta se řadila do skupiny „drogově závislých“. Interně tu nám, co máme v záznamech jakoukoli zmínku o drogách, říkají „vločky“. Nevím. Neptejte se, fakt nevím proč. To možná ta křehkost, ta nás s nimi zřejmě pojí, to je to jediné, v čem si připadám vločce podobná. Všímám si však, že tu mají rozkošnou přezdívku pro každou jednu diagnózu nebo symptom, které vás napadnou. Plyšáci – to jsou ti bez výrazu, ti, co sedí, zírají a nedělají jinak vůbec nic. Psíci – trpíte syndromem neklidných nohou? Třesete se? Trpíte komplexem méněcennosti, tikem, obsesí nebo jste přehnaně nervózní? *Haf, haf*. Hvězdičky – utkvělé představy a bludy, to je vaše, parasociální interakce nebo jakýkoli druh konfirmačního zkreslení. Jste trochu mimo realitu a vnímáte sebe i okolí, jak se vám zrovna zlíbí. Obvykle ale záříte na všechny strany.

Proč se Linda dala na drogy, není až tak zajímavé. Když se poprvé zamilovala, bylo jí patnáct. Jemu dvacet pět a vůbec ho netrápilo, že holka byla ještě nedávno pod zákonem. K podivu všech zúčastněných mu láska moc dlouho nevydržela. Linda se začala pomalu vtírat do party jeho kamarádů, kteří ujížděli

na různých druzích drog, alkoholu a vlastně všem, co bylo zneužitelné a zákonem zakázané. Linda do toho spadla rovnýma nohama. Jenže kluk, kvůli kterému tohle všechno podstoupila, si na oplátku našel novou lásku, která byla čistá. Dnes prý mají dítě a on s těžkým srdcem abstinuje.

Sedíme tu v kruhu, zíráme na Lindu a všichni, alespoň většina, mají oči zalité slzami lítosti. Linda popotahuje a dělá, co může, aby její fňukání nepropuklo v hysterický řev. Kouč se na mě podívá a kývá hlavou, což má ten neblahý efekt, že všichni ostatní jeho pohled následují. Dívají se soucitně a čekají, až si „přiznám problém“.

„Fajn, řeknu vám teda pravdu,“ vyhrknu bez rozmyslu. Pohledy se jim rozzáří, planou nedočkavostí. Postupem času jsem pochopila, že skupinové terapie v našem ohraničeném světě suplují kino nebo divadlo.

„Nóó, takže, mmm...“ Nohama rytmicky kopu do židle, *kop* dva tři, *kop* dva tři, *kop* dva tři. Uklidňuje mě to. Rukama opřená o sedátko hledám svoje lži na stropě. „Můj přítel mě mlátil... Ne! Mámin přítel!“ vykřikuju jednu blbost za druhou, všichni si mě zmateně prohlízejí. Někteří i trochu zálibně. Nepatrně se nad tím pousměju. *Díkybohu, že tu není Julie*, napadne mě okamžitě.

„Byl to můj přítel a pak mámin... Tak, a je to venku... byla jsem... teda jsem... z toho úplně zničená...“ Hltají každé moje slovo a já zjišťuju, že se mi to líbí. „Hajzl!“ zařvu najednou, až někteří nadskočí leknutím.

A tak jim vyprávím a vyprávím o úchylném příteli, a ještě úchylnější matce – za což se té svojí v duchu

omlouvám, protože zrovna ona si něco takového zaslouží nejméně –, ale co, je to přece fikce, jen aby mi dali pokoj.

Litují mě, někteří dokonce vstanou a objímají mě. A ne od všech je mi to příjemné. Klement dement se ke mně tiskne, jako bych byla první ženská, na kterou kdy sáhl. Uslzená Linda mi zmáčí jedinou slušnou košili, co tu mám, a tak nakonec uklidňuju já ji, aby ji nezmáčela ještě víc. Všichni pak začnou objímat ji, a tak mě vytrhnou z její náruče. Jediný, kdo se nehne ze svého místa, je Dolly. Chvíli celou tu scénu pozoruje. Nechápavě a s otevřenými ústy, jako by mu něco nebylo jasné. Potom si mě změří zkoumavým pohledem.

Jediným gestem našeho empatického Kouče jsem pochválena za upřímnost, ačkoli lze v jeho tváři vyčíst, že se mu moje improvizace nelíbila. V záznamech je přece jen trochu jiná story.

2.

Bezradně stojím u prosklených automatických dveří. Představuju si jejich zvuk, když se otevírají, *vzum, vzum*. Ach ano, i sem dospěla technika. Spolu s bodavou bílou a příliš ostrým osvětlením dodávala tomuhle prostředí notnou dávku sterility.

Ta rudopusá dáma mi určitě prozradila kód, jakým se tahle věc otevírá, jenže ten se nějak ztratil v záplavě jejích slov. Jediné, co se mi vybavuje, je ujištění, že to není proto, aby nás tu věznili. *To ne, nejste přece vězni. Avšak jsou tu jisté existence, které bohužel nejsou nebezpečné jen samy sobě. To víš, asi si to dovedeš představit, Stelo*. Mrk, mrk a nejistý úsměv. *Je to jen součást zabezpečení pro vás ostatní*.

Jistě, jenže teď hrozí, že přijdu o oběd. Asi jsem ochotná se s tím smířit, takže to nejspíš vzdám.

Naposledy se podívám za dveře, co se v té kouzelné a mně odpírané chodbě děje, když na jejím konci zahlédnu Samuela. Okamžitě si mě všimne a uhání směrem ke mně. Víím, že taky sídlí v tomhle křídle, takže by měl kód znát. Místo aby mě ale propustil na svobodu, stojí za sklem, přímo naproti mně, a mává. Snažím se mu gesty naznačit, jestli zná kód. Zběsile ukazuju na číselník a rukama nohama naznačuju, že bych ráda těmi dveřmi prošla. Takovou pantomimu jsem naposledy předvedla, když jsme s rodiči hráli *Activity*. S rodiči... Na chvílku se ztratím v myšlenkách, ale

Samuelovo opičkování mě rychle vrátí do reality. Jak tam tak naproti sobě stojíme, oddělení tenkou průhlednou hmotou, vzpomenu si na Romea a Julii. Ty, které hráli Claire Danes a Leonardo DiCaprio. Na to, jak Claire koulila na Lea svoje krásné velké oči skrze akvárium. Za písni *I'm Kissing You*, u níž jsem se jako puberťačka nabrečela až běda. Do výhledu jim sem tam vplula nějaká ta rybka, ale oni se tím nenechali rozhodit.

Jenže tohle nebyl ten případ. I kdybych byla Speedova Julie, zapomněl by na mě. Speed nejspíš Julii mít nebude, protože na tohle by žádná neměla nervy.

Naposledy ukážu na ten číselník a Samuel zvedne ukazováček a současně s ním i pravé obočí. Zdá se, že má nějaké vnuknutí. Tím samým prstem vyťuká čtyři čísla a dveře se se zasyčením otevrou. Je to spíš *pssss* než *vzum, vzum*.

„Ahoj, jmenuju se Samuel,“ představuje se mi, tenhle týden už popáté. Když se mi Speed představoval celý první týden – stihl to zhruba desetkrát –, měla jsem opravdu velkou snahu mu vysvětlit, že už se známe, a začínala jsem podléhat pocitu méněcennosti.

„Ahoj, Stela,“ potřesu mu zdvořile rukou a mrknu na něj. Pak ho vezmu za ruku a vedu ho do jídelny.

Sedne si se svým tácem naproti mně a po celou dobu oběda na mě zírá, přičemž si poslepu vkládá do úst jedno sousto za druhým za pomoci plastové lžice – o těch Kouč tvrdí, že je nevynalezli kvůli grilovačkám, ale kvůli nám, sebevrahům. No nevím, nevím. Ale co vím, je, že si zřízenci, i přes údajnou „neškodnost“ plastových lžic, dávají velký pozor, aby žádná

z nich neopustila jídelnu. Já si ale rozhodně nestěžuju. Jestli něco špatně snáším, pak je to cinkot příborů.

Už jsem se zmínila o zdejší kuchyni? Jsem si jistá, že vařit mi tohle doma, pošlu na svoji rodinu sociálku. Kašovitá strava mi vždycky připadala jako symbol hlubokého dna a tady se jí pečlivě drželi. Je to hnus! Právě teď sedím nad něčím, čemu se říká haše, což jsem dneska slyšela poprvé, a zápasím s nutkáním vrhnout ji zpět na talíř. Dala jsem si pár soust, ale víc nezvládnou. Myslím, že to další by mě při troše štěstí mohlo stát život.

Odsunu tác s protaženou grimasou. Potřebovala bych si něčím spravit chuť. Pátrám po čemkoli, co by bylo alespoň zpola tak chutné jako lasagne naší chůvy Emy. To byla panečku jiná třída. Na to tady můžu rovnou zapomenout.

Ale počkat, mám ještě v kapse tu žvýkačku od Denise. Díkybohu za perličku. Za tu dobu, kterou strávila v kapse mých oblíbených černých tepláků, zcela zapomenuta, byla poněkud zkroucená, ale není to nic oproti haši. Strčím si žvýkačku lačně do pusy a neskrývaně s chutí začnu žvýkat. Je tak lahodná, že chvilkami rozkoší zavírám oči, když se přede mnou najednou objeví úplně cizí člověk.

„Co blbneš?! Vyplivni to!“ křikne na mě trochu zhurta a naléhavě, ale zároveň mi připadá, že se malinko usmívá.

Samuel nepatrně nadskočí a pak popadne tác a přesedne si k vedlejšímu stolu.

„Promiň?“ zeptám se trochu přihloupě a překvapením nad celou situací mi komicky přeskočí hlas.

„Jsem Eliáš,“ podává mi přes stůl ruku a šibalsky mrkne, asi tak jako já před chvílí na Samuela, „ty nevíš, že je tu striktní zákaz žvýkaček?“

Mlčím jako zarytá, ale není třeba cokoli říkat, protože otazníky v mých očích mluví za vše. Usměje se a na moji tichou otázku odpoví: „Rád bych ti řekl, že je to sranda, ale věř mi, tenhle zákaz tu berou smrtelně vážně. Kdyby si měli vybrat, jestli ti nabídnout koks nebo hubba bubba, daj ti radši koks.“ Koukne se kolem sebe, jestli ho někdo neposlouchá, a obličej se mu zkřiví ironickým úsměvem.

Najednou se objeví u mojí pusy jeho dlaň, kterou mi duchapřítomně nabídł, abych do ní to „svinstvo“ vyplivla. Žvejků, která měla momentálně velikost zralé třešně, s upřeným pohledem do jeho očí nešikovně vyflusnu do jeho ruky. Spolu se žvýkačkou mi od spodního rtu visí úzká slina, na níž se růžová koule chvilku pohupuje. No prostě nechutný.

Utřu si upatlanou pusou a v duchu si dávám předsevzetí, že mu teď verbálně dokážu, že mi není deset.

„Stela, a-ahoj,“ vykottám a podám mu ruku, čímž ze sebe udělám parádní pako, protože v té, kterou vychovaní lidé podávají, má stále moji žvýkačku. Obratně ji ukryje do talíře pod vrstvu haše. Ruku si otře o triko a namíří ji vstříc té mojí.

„Tak co je to za pravidlo, to ‚nežvýkat‘?“

„No, váže se k tomu příběh. Líp ho zná Klement, už znáš Klementa?“ zeptá se a já chvatně přikývnu. „Klement už je tu totiž docela dlouho, chudák... Ten už tady zažil věci.“

„No, povídej, hořím zvědavostí,“ vyhrknu.

„Fajn, tak poslouchej,“ začne a tajnůstkářsky se ke mně nakloní, „dřív pacienti žvýkali, aby zahnali chuť na alkohol, cigarety, drogy, prostě cokoli. Jenže tady se jednou léčil expert, jmenoval se Jano, byl to Slovák, Maďar, nevím. Léčil se tu ze závislosti na heráku. Celkem mu to prý šlo, prošel si tím nejhorším peklem při abstinenci, ale když to překonal, dávali mu velkou naději, že bude normálně žít, vlastně ho už měli pustit. Ale...“

„Jasně, *ale*, vždycky je nějaký *ale*,“ skočím mu vzrušeně do řeči.

„Ale,“ pokračuje a zvedne prst na znamení toho, že teď přijde to hlavní, „občas sem přijde někdo novejší, kdo je skvělým zdrojem pro dům plnej závisláků. Nováčci se zkrátka neradi smiřují s tím, že by měli přestat. Samozřejmě to tu hlídají, ale co si budem nalhávat, není těžký sem něco propašovat. Přišel sem kluk, mladší, závislák, ale hlavně bývalej pouliční dealer, měl kontakty všude a za pár dní už tu obchodoval se vším možným. Uměl prodat i šumivý magnesium, když nic jinýho zrovna neměl. Oťukával si jednoho po druhým, kdo tady kvůli čemu je, a tak se Jano dostal ke svojí, poslední dávce. Prý si chtěl šlehnout na rozloučenou, než opustí tuhle barabiznu. Píchnul si to a v návalu rozkoše sebou seknul na dlažbu a bylo po něm. Všichni si mysleli, že si píchnul zlatou, ale pak zjistili...“

„... že se udusil žvejkačkou?“ dokončím jeho monolog.

„Přesně... Je to hovadina, ten člověk mohl dneska ještě žít, nebýt debilní žvejky. Paradox, no chápeš to?“ podivuje se, jako by ten příběh slyšel taky poprvé.

Fascinovaně přikyvuju a vybavím si tátova jezevčíka na palubní desce jeho BMW.

„Takže nežvýkat, nikdy a za žádných okolností.“

„Přesně. Musím už jít... Jo, kdybys cokoli sháněla, přijď, vím o všem, co se tu děje.“

Dívám se, jak Eliáš odchází, a v tu chvíli mi dojde, že mě poslali do horoucích pekel a že tu číhá mnohem víc pokušení, než kdy číhalo tam venku.

Dnes jsem tu prvně měla noční můru. Takový ten více-úrovňový sen, jestli víte. Ovšemže víte, protože určitě sledujete Nolanovy filmy. Všichni je sledují.

Podle mě jsou nejhorší ty sny, v nichž jste v prostředí, v němž se skutečně nacházíte. Je to tak reálné, že vám chvíli trvá si to uvědomit. Jste v posteli, ve které usínáte každý den. Je tma. Za oknem vítr cloumá větvemi stromů a jejich stíny připomínají Alenčina strašáka. Chcete se dívat, chcete být vzhůru, udržet oči otevřené a mít se na pozoru, jenže jste tak strašně ospalí. Oči se vám klíží a vy se bojíte, že když je poslechnete, hrozí vám nebezpečí. A tak se pořád probouzíte a usínáte a probouzíte. A kdykoli se v té samé temné místnosti objeví něco, co tam předtím nebylo, co tam nepatří, teprve tehdy si uvědomíte, že ještě pořád spíte. Slyšíte vrtání vrtačky. Jenže kde by se tady asi tak vzala? V rohu místnosti je velká červená židle jako z té otravné reklamy na nábytek. Nebo je přesunutá skříňka a vlastně vůbec nevypadá jako ta, kterou v pokoji máte ve skutečnosti. A proč sakra stojí v rohu ten chlap s kuklou na hlavě? Snad milionkrát jsem

měla pocit, že už jsem vzhůru, a stejně tolikrát jsem pochopila, že pořád sním. A tak došlo na to, že jsem si nakonec prsty násilím rozevírala víčka, abych ten horor ukončila. Byla jsem zpocená, zadýchaná a vyděšená. A chtělo se mi čurat. Jenže jsem se bála jít na záchod. A už jsem nebyla schopná zabrat.

Místo spaní tedy přemítám o posledních pár týdnech. Každý den to samé: útěky, ponožky, Lindiny slzy a věčně nadávající Julie. Už jsem si ten počáteční incident s Julií přestala brát osobně. Dělá to každému nováčkovi. Tedy pokud má příležitost. Tenhle týden jsme mezi námi přivítali Marka, těžkého závisláka na všem, co se dá požívat nitrožilně. Julie ho nazvala hubeným sráčem a já ji začala podezřívat, že vůbec není tak hloupá, jak se tváří, a že to dělá čistě kvůli rozptýlení. Chudák Marek se málem podělal do kalhot, což vzhledem k abstinenci vůbec nebylo vyloučené, a tak zřízenec Julii tentokrát pořádně sjel, protože se bál, že to po něm bude uklízet. Marek byl však silnější, než se zdál, a všechno udržel na svém místě. Upřímně, měla jsem z něj divný pocit, ostatně jako ze všech, co tu byli kvůli závislosti na těžkých drogách. Z toho jsem zkrátka vždycky měla respekt.

Připomněl mi doby, kdy jsem chodila do školy podchodem, v němž se scházely ty méně šťastné děti. Každý den jsem si připomínala, jaké mám štěstí.

Byla mezi nimi holka, kterou jsem jednou, když jsem tamtudy šla domů, utěšovala. Seděla tam na bobku, sama, a usedavě si brečela do dlaní. Když jsem ji zahlédla, zastavila jsem se a uvažovala, jestli se nemám otočit a zdrhnout. Děsilo mě to. Přiznám se, že

jsem měla strach, že jestli s ní promluví, nakazí mě fetišstvím. Ale nejsem špatný člověk. Nezdrhla jsem. Když jsem uklidnila svoje třesoucí se, panikařící tělo, přikročila jsem k ní.

Říkala si Miný. Byla hezká. A taky ztrhaná a vyčerpaná. Miný brečela proto, že si její rodiče, od nichž utekla, osvojili holčičku. Miný už byla plnoletá, nikdo ji nehledal a nikdo už o ni ani nestál. Tak jsem si její smutek vykládala, ale ve skutečnosti toho moc neřekla. Vybavuju si akorát seznam toho, co jí na ulici chybělo. Royal Crown Cola, kterou její rodiče pravidelně kupovali. Čerstvý kokos, který uměla otevřít jen její máma. Skittles, ty prý občas šlohla v samošce. A v létě meloun, ze kterého její máma vykrajovala zvířátka. Jenže ten se krade špatně.

Tehdy jsem tam s tou nešťastnou holkou seděla asi hodinu, dokud nás nevyrušil její kámoš, kolega narkoman. Říkala mu Dipsy, nebo tak nějak. A bylo mu asi padesát. Takže jsem jim popřála hodně štěstí a odešla. A asi o tři týdny později jsem si na internetové černé kronice přečetla, že Miný už nežije. Našli ji předávkovanou mezi sídlištními kontejnery.

Asi půl roku nato jsem potkala Dipsyho. Vypadal mnohem hůř než předtím a k mojí smůle si mě pamatoval a taky se ke mně hlásil. Z nepochopitelného pocitu viny jsem ho pozvala na pivo. On mi na oplátku vyprávěl o Miný. A o tom, že většina dětí, které jsou na ulici, tam jsou dobrovolně. Vyprávěl mi, jak v devadesátých letech kluci šlapali na nádraží a taky u koupališť. Jak se jednou *omylem* nachomýtl k natáčení gay porna a jak díky tomu pochopil, že vlastně vůbec

není gay. Jenže s Miný to bylo jinak. Mimochodem, její občanské jméno bylo Monika. To jsem si přečetla už v novinách a on mi to potvrdil. Miný byla zneužívaná otčímem. A nebrečela proto, že ji rodiče odvrhli a nahradili, brečela za tu malou holčičku. Dipsy tvrdil, že slyšel, že jim tu holčičku odebrali, ale nevěděl proč.

Takže kdoví čím si prošel tenhle Marek. Náš nový spolubydlící, díkybohu žijící v jiném patře než já. Trochu se obávám, že v tom stejném patře sídlí i můj nový kamarád Eliáš.

Neviděla jsem ho už tři dny, i když není divu, protože mým oblíbeným místem se stalo křeslo v mém pokoji, pokud se tak ta malá komůrka dá vůbec nazývat.

Ťuk, ťuk, zazní mi najednou za hlavou. Vždycky jsem věřila na jakousi telepatii, sílu myšlenky nebo přání, nebo jak tomu lidé říkají. Každopádně teď bylo to cosi vyslyšeno. Ve dveřích stál Eliáš.

„Ahoj, ahoj, poj-pojď dál,“ řeknu mu trochu nejistě.

„Co se tu schováváš?“ Přistoupí k mému křeslu, aby se mi mohl podívat do tváře a poslat mi jeden ze svých nakažlivých úsměvů.

„No, chceš pravdivou odpověď, nebo tu společensky přijatelnou?“ zeptám se trochu laškovně.

„Rozhodně a vždycky jen tu pravdivou.“

„Fajn, no, mám nějakou krizi... po pár týdnech, fakt blbý,“ řeknu nevzrušeně, ale jeho to rozesměje.

„To znám, taky jsem si tím prošel, všichni tady, ale tobě zůstal smysl pro humor, a to je dobrý znamení,“ uchlácholí mě a nabídne mi svoji dlaň. Trochu váhavě se na ni podívám.

„Pojď, něco ti ukážu.“

Slepě ho následuju. Trochu labilně doufám, že mě z toho tady zachrání, že to mrtvo kolem snad ožíví, nebo že mi ukáže něco, co ten pocit prázdnoty nějak zmírní. Moc se tu ještě nevyznám, ale on očividně ano, což vypovídá o tom, jak je tu asi dlouho.

Vytáhne mě do nejvyššího patra a nahoře otevře poklop, k němuž musíme vyšplhat po úzkých kovových schůdkách. Trochu mi to připomene případ Elisy Lam. Té kanadské holky asijského původu, pamatujete? Té, kterou po skoro dvaceti dnech našli nahou v nádrži na střeše místa zvaného Cecil. Zlověstného losangeleského hotelu, kde se báli i sérioví vrazi. Střecha, na níž se ocitnu, se té na Skid Row docela podobá. Na ještě podobnější jsem stála před pár měsíci – i když jsem se na ní moc dlouho nezdržela – a teď mě přepadá podivně známý pocit. Ne snad že bych měla strach ze střech, ale z mnoha důvodů k nim pociťuju respekt. Vítr, misofonie, strach z výšek, ztráta kontroly, tajemnost, kterou jim propůjčuje jejich osamělost. Přeberte si to sami.

„Sem se nesmí, samozřejmě, takže je to naše tajemství, dobře?“ vytrhne mě Eliáš ze záplavy rozporuplných emocí.

„Jasně,“ odpovím pohotově. Přitáhne mě víc ke kraji, abych si užila výhled. Mojí nenápadné snahy vyškubnout se z jeho sevření si buď nevšimne, nebo ji možná záměrně ignoruje, a posadí mě vedle sebe. Pomalu se stmívá a já uvažuju, kam se celý dnešní den poděl.

Kolem hlavy mi prosvítí mírný vánek. Udělá to vzzzz, vzzzz u mého pravého ucha a já instinktivně uhnu stranou. Eliáš na mě překvapeně zdvihne obočí a já